

[Thomsen.]

hvilket jo ogsaa fremgaar af baade Behandlingen og Betænkningen i det andet høje Ting.

Forslagets første Afsnit er en alvorlig Henvendelse til Skatteyderne for at faa flere og mere vel underbyggede Selvangivelser frem. Hvad Antallet af indsendte Selvangivelser angaar, er Forholdene som bekendt mærkværdig forskellige i Landets forskellige Egne. Medens Hovedstaden kan præstere 97 pCt. Selvangivelser af samtlige Indkomstskatteydere og Provsinsbyerne 96 pCt., naar Sognekommunerne kun til 73 pCt. Og saa er Billedets Enkeltheder endnu meget grellere med Modsætninger, end de nævnte Tal viser. Medens Skattekredsene paa Øerne udviser en Selvangivelsesprocent paa omkring 90, træffer vi i de nord- og vestjyske Amter Skatteraadskredse, der kun naar omkring 25 pCt. Selvangivelser. Lemvig har saaledes 24,5 pCt., Børglum 26,4 pCt. og Viborg 26,7 pCt., og det er jo ganske givet, at et saadant Grundlag fra Skatteydernes Side maa betegnes som urimeligt og utilstrækkeligt. Som Forklaring paa og Forsvar for disse Forskelligheder og Urimeligheder anføres, at det er umuligt med de Selvangivelsessekemaer, vi har, at faa dem udfyldt tilstrækkelig godt og fuldstændigt, og saa undlader man det. Tillige anføres, at manglende Evne hos visse Skatteydere gør, at de undlader at udfylde Selvangivelsen, men det er jo Undskyldninger og Forklaringer, der ikke rækker ret langt. Saa vidt mig bekendt er Selvangivelsessekemaerne ens i alle Amtskredse, og jeg vil mene, at Evnerne hos Selvangiverne ogsaa maa regnes for at være nogenlunde jævnbyrdige; derfor kan denne Forklaring næppe anvendes. Men de nævnte Tal viser en Svagheit i Ligningsgrundlaget, hvis Aarsag ikke alene er at søge hos Skatteyderne, men ogsaa hos de stedlige Ligningsmyndigheder, Sogneraad, Ligningskommissioner og Skatteraad. Vore gældende Ansættelsesbestemmelser giver dog i nogen Grad Anvisning paa Midler til Fremtvingelse af Selvangivelse, men de forudsætter rigtignok, at der er Vilje til Stede til at fjerne denne Brøst i Ligningsudvalget, som den store Mangel paa Selvangivelser maa siges at være. Forhaabentlig vil de skærpede Betingelser i Forslagets §§ 1 og 2 vise sig at være i Stand til at vække de sovende i alle Kredse og Institutioner, saa der virkelig kan fremkomme et anstændigt Procentantal af Selvangivelser omkring i Skatteraadskredsene. Ved Bestemmelserne i § 3 bemyndiges

Finansministeren til at udvide Kredsen af Skatteydere, som er pligtige til at underbygge deres Selvangivelse med et Regnskab, der opfylder de af Ligningsraadet fastsatte Minimumskrav, og det er en udmærket Bestemmelse. De fleste Steder, hvor vi faar et antageligt Antal Selvangivelser, har vi i Forvejen mange Selvangivelser, der er bilagt med saadanne Regnskaber, som ikke er pligtige, og jeg tror derfor, det er overordentlig formaalstjenligt at faa dette Forhold fremmet og ind under mere faste Former. Beføjelsen i § 4 er en Beføjelse, der er givet de nye Amtsskatteraad, og som vil kunne skærme Skatteyderne imod ubilligt at blive ramt af de skærpede Klemmer i §§ 1 og 2.

Andet Afsnit i Loven, der omhandler visse Kontrolbestemmelser, er for nogle af disses Vedkommende hentet fra Formueopgørelsesloven af Juli 1945. Det gælder Bestemmelserne i §§ 6 og 7 om Kontrol med Regnskabsmateriale, Varelagre, Besættninger, Materialer o. lign. paa selve Opbevaringsstedet. Her aabnes der Mulighed for virkningsfuld Kontrol, blot den tilstrækkelige Sagkundskab er for Haanden, og i saa Henseende maa man i høj Grad kunne stille Forhaabninger og Krav til de nye Amtsligningsinspektorer. En betydelig Skærpselse og Forbedring rummer Bestemmelsen i § 8 om Pligt for Pengeinstitutter, Selskaber, Veksellerere, Sagførere o. lign. til paa Begæring at give Ligningsmyndighederne ønskede vejledende Oplysninger, ogsaa om hele Grupper af Skatteydere, rigtignok efter Finansministerens nærmere Bestemmelser. Hermed imødekommes et gammelt Krav fra Ligningsmyndighedernes Side, og jeg haaber, at Kravet vil være imødekommet saa vidt, at store Institutioner — jeg kan nævne Auktionsholdere og Salgsforeninger omkring i vore Fiskerihavne — ikke længere kan faa Medhold i, at de ikke er pligtige at opgive Omsætningen med visse Grupper af Kunder.

Oplysningspligten over for Handel med Værdipapirer og Indløsning af Rente- og Udbyttekuponer rummer ogsaa Muligheder for værdifuld Kontrol, som dog i nogen Udstrækning er gjort afhængig af Finansministerens nærmere Bestemmelser, men da § 11 indeholder Bestemmelser om Spærring af ukendte Indhaveres Konti og eventuel Inddragning af saadanne til Fordel for Statskassen og truer Pligtforsømmelser paa dette Omraade med Bøde eller eventuelt Fængsel, kan man vel gaa ud fra, at de her omhandlede Kontrolbestemmelser ikke vil